Akseli Kaarna

VIMMA

AKSELI KAARNA

VIMMA

Akseli Kaarnan Esko trilogian päätösosa. Mutta millainen päätös?

Esko Talas on tipahtanut syvään kuoppaan, josta poispääsy tuntuu lähes mahdottomalta.

Rakastetun surmasta tuli edellisen osan lopussa ilmoitus ja se oli menoa Eskolle. Lappi oli ainut vaihtoehto elämän jatkumon kenttänä rajujen itsetuhoisten aatoksien lopuksi, mutta olisiko sekään kuolemaa parempaa. ”Niin kauan kuin on elämää, on toivoa”, on joku viisas joskus sanonut, mutta mitä toivoa, on jäänyt sanomatta. Tämän kertomuksen jälkeen voit sanoa myös paljon muuta.

Onko kaikkea koettava ihmisen elämässä jalostuakseen tai ymmärtääkseen jotain? Ohjaako ihmistä aina vain sattuma, onko kaikki kohtalon käsissä?

Tarvitseeko jokaisen kostaa koettelemuksensa jollekin kolmannelle vai voisiko asioita vain unohtaa? Onko apua muuta kuin ihmiskäden voiman verran? ”Ystävyyden koeteltu laatu, joka toimi joskus”, toimiiko se aina?

Hyppää mukaan Lapin taikaan ja Eskon elämään. Kurkista sille nurjalle puolelle. Toivokaamme että mies vielä pääsee omille jaloilleen.

T: Tuottaja Erik von Puuppola

VIMMA

© 2019 ***Akseli Kaarna***
Kuvitus: ***Erik von Puuppola***
Käännös:
Muut osallistujat: Tuottaja – ***Erik von Puuppola***
Kustantaja: BoD™ – Books on Demand, Helsinki, Suomi
Valmistaja: Books on Demand GmbH, Norderstedt, Saksa
ISBN: 978-952-80-0863-7

Luku 1

Silmäluomien takaa loimusi kullankeltainen hohto. Tuo loimu sai kasvoille kihoamaan pienen pienen hikinoron, joka luiskahti kuin varkain korvalle ja siitä niskaan upoten karvaiseen päänaluseen. Mies ei avannut silmiään, vaikka tunsi jonkun liikkuvan ympärillään. Tuo joku asetteli lisää jotain nahkaisen ja karvaisen oloisia peitteitä hänen päälleen. Se tuntui hyvältä, pitkästä aikaa miehestä tuntui hyvältä vain olla, nyt ei ollut kiire mihinkään, juoksut oli juostu, voisi vain häipyä tästä tietoisuudesta, lopettaa tuntemasta mitään, lopettaa muistamasta mitään. Ja samalla kun hän ajatteli olla mitään ajattelematta valtasi menneet taas mielen ja kivut palasivat haavoitettuun lihaan niin että mies parahti kuin itkun alkaen, mutta samassa päättäenkin sen nielaista. Hänen päällään olevien peitteiden liepeitä nostettiin välillä ylös ja käsi hieroi hänen ruhjeisiinsa jotain yrteiltä tuoksuvaa salvaa. Lempeästi, varovasti, joka puolelta hänet tarkastettiin ja voideltiin.

Mies tajusi olevansa alasti noiden nahkaisten peitteiden alla mutta väliäkö sillä, nyt hänestä tuntui kuin ei kipujakaan olisi enää niin paljon, pitkään vainonnut kylmäkin oli tiessään ja jotenkin niin kovin levollinen olo. Sitten kädet hetkeksi lopettivat ja joku liikkui tilassa, jossa mies makasi. Pientä kolistelua kuin kahvipannut ja kattilat nuotion äärellä. Kädet palasivat ja tarttuivat miestä päästä.

– Jhuo, sajamaskhaja. Kuului naisen hieman viheltävä ääni.

Ja kallisti miestä ja kuppia toisiaan vasten. Mies otti hörpyn kupin reunalta ja vaikka juoma oli kuumaa, hän pakottautui sen nielemää. Sitten toinen kulaus ja seuraava.

Hetken juottamisen jälkeen palasivat kädet jälleen hieromaan voidetta mieheen. Raukeus kuvailisi nyt miehen olotilaa parhaiten, kivut alkoivat mennä hämärän tuolle puolen, oli hyvä olla, olla vain, mutta jokin miehessä alkoi heräämään. Sen ympärille sulavasti liukui kädet ja alkoivat vatkaamaan tuota peitteiden välistä esiin työntynyttä sauvaa. Mies tajusi jotain tapahtuvan, kaiken raukeuden keskellä mutta piti edelleen silmiään kiinni kykenemättä minkäänlaiseen liikehdintään, hän oli kuin huumattu.

Eikä silmät auenneet, vaikka tumma takkutukkainen, palavasilmäinen nainen riisuutui tämän vieressä ja nousi hajareisin tuon sauvan päälle upottaen sen tummaan pehkoonsa ja alkaen painamaan sitä sisälleen ensin hyvin hitaasti kuin peläten sen karkaavan ja sitten vauhdikkaammin ja vauhdikkaammin. Mutta mies oli jo jossain aivan muualla, vain ruumis makasi naisen alla kuin tyhjä takki.

"Sahajalamskhaja salkhjaa lucitskia valkkejha velkajiha..." kuului lähistöltä palavien puiden ritistessä nuotiossa kuin tuota epämääräistä joikua säestäen. Makaava mies pakottautui avaamaan silmänsä. Pakottautui, oli juuri oikea sana, sillä silmät olivat kuin umpeen muuratut. Vaivoin ne aukenivat ja alkoivat hahmottamaan maisemaa. Hän oli metsäleirissä. Makasi leveällä laavulla, josta vajaan viiden metrinpäässä paloi vielä tulet nuotiossa.

Nuotion taustalla liikehti muutama sarvipää poro puisessa aitauksessaan, oikealta avautui aukeaa maastoa, suota, peltoa tai vastaavaa mitä nyt tuossa hämärässä kykeni havainnoimaan ja vasemmalla kohosi metsän reunaa. Mitä ilmeisimmin oli aamun aikaa ja pientä kosteutta purkautui maan sydämestä.
Se sai hieman aavemaisen tunnelman sekoittuessaan nuotion äärille ja kietoutuessaan kuin pienet hennot lonkerot nuotion ympärillä tanssivan ja kummallisuuksia hokevan naisen jalkoihin. Nainen oli ehkä neljänkymmenen, musta takkuinen pitkä tukka heilahteli puolelta toiselle hänen heitellessä vähän väliä päätään kuin heikkomieleinen, rinnat pomppivat hänen nostellessaan jalkojaan rivakasti maasta kuin se olisi kuuma ja lanne keinui eloisasti eteen ja taakse kuin haluten eroon ympärille kiedotusta nahkaisesta repaleisen näköisestä lannevaatteesta. Mies vääntäytyi vaivoin ja voihkaisten porontaljojen alta istumaan, nainen jatkoi tanssiaan kuin jonkinlaisessa transssissa. Mies tunnusteli kipeää päätään, siveli partaansa ja yritti suoristaa pörröiset pitkät hiuksensa, jotka tuntuivat likaisilta. Hän yritti muistaa edellisen yön tapahtumia mutta ainut mitä hän muisti oli tulen loimotus, voiteleminen ja sitten valtaisa kiimainen yöhön kajahtanut huuto, joka ilmeisesti oli tuon naisen aikaan saannoksia, tai jonkin eläimen, suden ehkä.

Kuin peläten hän vilkaisi porontaljan alle, mikä oli hänen jalkojensa suojana, ja tuijotti hetken sauvaansa, se tuijotti takaisin. Kuin säikähtäen hän veti taljan jaloilleen takaisin. Mitä helvettiä hänelle oli tehty? Saman tien hän säikähti uudemman kerran, kun nainen olikin yllättäen hänen edessään. Pikimustat silmät tuijottivat häneen, terävä suora nenä kuin nuuhki miestä, vartalo, jossa oli erilaisia kuvioita, tatuoinnin kaltaisia, oli hiestä märkänä ja hengitti joka solullaan.

Leveä punainen suu heräsi ilkikuriseen hymyyn. Tuo ilmestys astui aivan liki miestä, otti tämän kädestä kiinni ja ohjasi sen litimärkään mustaan karvoitukseen puristellen käden tiukasti jalkojensa väliin. Miehen jaloilta valui talja puolittain pois ja sauva tuli muhkeana esiin. Siihen nainen vastasi ojentamalla toisen kätensä ja puristelemalla sitä muutaman kerran rajusti.
Mies älähti hieman ennemminkin näkemisestä kuin käsien kosketuksesta mutta ei voinut kieltääkään naista. Nainen päästi otteensa, pyörähti ympäri ja peruutti miehen syliin sulaen siihen hikisenä ja liukkaana alkaen kiihkeästi heilumaan kuin keinutuolissa. Mies otti naisen vastaan, tarttui tätä tiukasti rinnoista, vaikka ote välillä niistä lipsahtelikin, myötäili mukana ja juuri ennen kuin tunsi että voimat loppuisivat tyystin, valtava paineaalto pyyhkäisi hänen koko ruumiinsa lävitse ja sinkoutui tuohon sylissä kiemurtelevaan ja huutavaan naiseen.

Aurinko etsi reittejä säteillään metsän läpi, kun mies seuraavan kerran avasi silmänä, hänen edessään kyljellään makasi nainen, selin häneen. Mies ei tiennyt kuka tämä oli mutta muisti jotain yöstä ja silitti hieman naisen sotkuisia hiuksia ja selkää. Nainen kääntyi ja oli kuin toinen nainen, jotenkin erilainen kuin yöllisissä muistikuvissa, liekö se oli tuo nuotion loimu, mikä teki omia kiemuroitaan ja varjostuksiaan, vai oliko leirissä kaksi naista? Nainen katsoi miestä hieman surullisen ja jopa hieman pelokkaan näköisenä, tai ehkä se oli ujoutta. Mies veti hieman taljaa naisen paljaan vartalon peitteeksi, se tuntui rauhoittavan tätä. Aikansa toisiaan katseltuaan mies aloitti:
- Kuule, ehkä hassu kysymys, mutta missä me oikein olemme?
Nainen katsoi kuin ei olisi ymmärtänyt suomea lainkaan.
– Niin, missä päin me olemme, ymmärrätkö sinä lainkaan Suomea?
Hetken aprikoituaan sai nainen sanottua.

– Kylly mhinä shuomea. Mutha, mithen mis Olamme? Lapissahan me.
– No, joo niin ajattelinkin kyllä mutta missä siellä, tarkenna hiukan. Minä nimittäin muistan viimeisiä hetkiäni Leviltä ja niiltä seuduin.
- Voih, olemme kaukhana sielthä.
- Siis, voisitko tarkentaa?
– Olemme Volladotskin alueelha, Saariselän itäpuolelha, lähelhä Venäjää. Mies mietti kuulemaansa. Jonkin tovin, kun nainen nousi laavun makuupaikalta, kääntyi puolialastomana mieheen päin ja kysyi:
- Juotkho sinä kahvii? Mies nyökkäsi tälle ja nainen alkoi kohennella nuotion hiillosta, kävi laavun vierestä maakuopasta kahvinlaittovälineet ja palasi sitten hiillokselle taivuttaen takorautaisen pannun pidikkeen pannuineen aivan hiilloksen tuntumaan. Sitten hän laittoi päälleen koristeellisen nahkaisen liivin, joka peitti hänen rintansa, solmi hiukset nahkanauhan pätkällä taakse. Kunnes palasi miehen viereen.

– Sinä olit huonosha kunnosha pari päivää sitten. Mies katsoi naista kysyvästi. Tämä jatkoi.
– Niin, silloin kun Toijander sinut tänne toi. Jokho sinulle maistuisi eväs, vai vieläkö aioth ryypätä? Mies katsoi edelleen kysyvästi naista, joka vastasi:
– Niin minä vähän aavistin, et sinä muistha mithään, ja nousi laittamaan evästä maakuopan antimista.
Hetken puuhattuaan oli puiselle tarjottimelle valmistettu poronliha leipiä, hirvenlihasta oli tehty pikkusuolaisia ja kahdenlaista juustoa oli myös tarjolla, vihanneksia ja marjoja löytyi myös. Jos tilanne ei olisi ollut niin eriskummallinen voisi luulla miehen olevan jollain lapin kuuluisista eräretkistä millä

saksalaisturistit päästetään erämaahan patikoimaan ja ihastelemaan Suomen Lapin ihanaa luontoa ja antimia. Ja aidot lappilaiset putsaavat näiden turistien rahat elämysmatkailun nimissä.

Mutta mies ei nähnyt itseään turistina, joskin ei lappilaisenakaan, hän oli muualta, hän oli vierailija mutta mistä, se ei nyt alkanut hänelle hahmottumaan. Ainut fakta oli se, ettei hänen päänsä ollut niin selvänä ollut aikoihin, kuin se nyt oli, vaan se ei kauheasti lohduttanut.

– Mitä se minut tuonut mies sanoi sinulle?
– Ei Toijander ole mies, mutta ei she muutha kuin että katshoa shinun perrähän ja pithää huolta, ja ettet ole hänen oma vaan kulkhia, eikhä kertohoa kellekään ethä oleth täällä.
– Mutta miksi ihmeessä? Kelle ei kertoa? Sanoiko hän edes sinulle kuka helvetti minä olen?
Nainen oli hetken hiljaa, kunnes sanoi:
– Et sinä helvetti ole. Sihinä Vihi Vimma. Mies tuijotti naista kuin ei olisi uskonut korviaan. Sitten vasta kun nainen oli tuonut heille kahvit, hän sai kysytyksi, oliko hänellä ollut mitään leiriin tullessa, vaiko näin ilkosillaan kuin nyt. Nainen ei vastannut mutta toi tälle vaatteet ja mustan repun laavun kulmalta. Mies avasi repun ja alkoi penkoa mitä sieltä löytyisi, vihdoin hänellä oli kädessään kännykkä, hän sormeili sitä hermostuneesti, huomasi että virtaa oli vain nimeksi patterin vilkutellessa punaista mutta päätti kuitenkin ottaa riskin ja avasi tiedoston, jossa oli tulleet viestit. Viimeisimmässä viestissä luki: Missä helvetissä luuraat? Puoli maailmaa etsii sinua. Ota heti yhteyttä, terveisin Iso-Kaski.

Mies luki uudelleen viestin, kunnes hänen silmissään näkyi nopeana vyyhtinä kymmenittäin tapahtumia ja tilanteita, paikkoja ja kasvoja. Oli kuin hän olisi kelannut koko viimeiset kolme vuottaan muutamassa sekunnissa, vaikka niin luulisi tapahtuvan vain hieman ennen jokaisen kuolemaa, se tapahtui nyt hänelle, siinä Lapin laavulla istuessaan, päivän puskiessa esiin pilvien raoista, outo nainen vierellään, vaan ehkä kaikki tarkoittikin juuri toisinpäin kuin yleisesti on ajateltu, ehkäpä tämä liittyi kuin jonkinlaiseen jälleensyntymisseremoniaan, ehkä hän oli ollut viimeiset ajat kuolleena, ehkä tämä oli hänen ylösnousemuksensa. Ainakin hän muisti juuri sillä hetkellä monen monta ikävääkin tapahtumaa aivan kuin toisesta elämästä, mutta myös rakkaita ystäviään ja mikä ehkä sillä hetkellä kaikkein tärkeintä tai sitten julminta, oman nimensä, Esko

Luku 2

Esko laittoi saamiaan vaatteita ylleen ja yritti samalla saada tietoja naiselta, miten oli laavupaikalle eksynyt, oliko hänellä kenties jossain auto tai joku muu kulkupeli. nainen ei kuitenkaan osannut sanoa muuta kuin oli jo sanonut. Hänellä ei myöskään ollut sähköä laavupaikan tuntumassa, että olisi voinut ladata Eskon kännykän eikä tietenkään vara akkua koska ei kuljetellut mukanaan kännykkää. Itsestään nainen kertoi, että hänellä oli Kittilässä talo ja täällä hän oli sukunsa mailla, johon kuului vanha huonokuntoinen maatila paikka muutama kilometri Venäjälle päin laavulta. Siellä olisi kyllä hyvä saunamökki ja ehjäkattoinen lato mutta ei juuri muuta vuotamatonta suojaa, mutta myös aggregaatti, josta saisi tarvittaessa virtaa, vaikka sitten kännykän lataamiseen. Paikasta hän halusi Eskolle kertoa yleisesti, jos tämä joskus tarvitsisi sellaista tai haluaisi hänen kanssaan saunaan, kupattavaksi. Samalla hän mielellään katsoisi Eskon tulevaisuutta.

Viimeisen kuultuaan Esko katsoi hieman kummastellen naista, kuinka tämä voisi katsoa hänen tulevaisuuttaan, kun ei tämä ollut nähnyt mitään hänen menneisyydestäänkään tässä nyt ilmeisesti viimeisen kolmen vuorokauden aikana? No se ehkä joskus selviäisi, mutta nyt ymmärsi Esko yölliset ja aamulliset tapahtumat, nainen oli jonkinlainen shamaani tai noita, ennustaja ehkä.

Hänen ajatuksensa katkesivat, kun lähistöltä kuului lähestyvän auton ääniä, nainen oli jo noussut ylös ja katseli terävästi äänen suuntaan. Vielä ei mitään näkynyt mutta hiljaisessa luonnossa ja hennossa myötätuulessa ääni saattoi tulla vielä varsin kaukaa.

- Kuule Vihi Vimma, aloitti nainen Eskoa tarkoittaen, sinä oleth tehnyt jotahin mistä sinnuu etsitään, jos tuoll tulhoo etsijät, sinun paras mennä piiloon. Esko katsoi naista hieman hätääntyneenä ja sanoi.
- Pitääkö tässä karkuun juosta vaiko mitä meinaat?
- Voith menhä tuohon laavu arkhuun, jos et pelkhää pientä paikhaa. Sanoi nainen ja näytti laavua.

Esko tunsi itsensä kovin puutuneeksi ainakaan karkuun juostakseen, toisaalta ei myöskään pieni laavuarkku, jonka kantta nainen nyt raotti vaikuttanut kovin hyvältä idealta.
Mutta kun arkusta oli järjestetty reitti pois laavun taakse ja siitä suojaisaan metsikköön päätti Esko sulloutua arkkuun. Toisaalta häntä kiinnosti kovasti, keitä tulijat olivat, millä asialla ja oliko hän todellisessa vaarassa. Nainen asetteli taljat taidokkaasti laavulle ja poisti Eskon kuksan tarjottimelta, jääden hörppimään omaa kahviaan auton ilmestyessä näkyviin.

Likainen uudehko maasturi ajoi lähelle poroaitausta, kolme miestä asteli tomerasti autosta, kuski jäi paikoilleen sytyttäen tupakan ja seuraten toisia avoimen ikkunan kautta.
- Pävhää Sumuski.
- Päivhää ittelles ja muillekin.
- Isohko punertavapartainen mies istui naisen viereen ja kaksi muuta jäi nuotion hiilloksen ääreen tuijottelemaan tulta ja metsän rajaa. Molemmilla oli kiväärit olallaan ja metsästyspuku päällään.

Punapartainen oli kevyemmässä asussa ja selvästi porukan puhemies.
- Olisko tuota kahvetta meillekin asthi?

- Pannullishen keithin, en vähemphää oshaa, siithä othaa, keitämmä sithen lishää kun loppuu.

Toinen kiväärimiehistä laittoi aseensa suurta pölkkyä vasten ja otti vyöltään kuksansa, kaatoi pannusta varovasti kahvia ja laittoi senkin pölkylle odotamaan. Sitten hän täytti toisten ojentamat kuksat. Kun kaikilla oli kahvit, aloitti punapartainen puheen, hieman kuin kiusoitellen.

- Khuule Sumuski, shinä kun tiedät paljon, niin kerropha mikshi me tulimma?
Nainen oli hetken hiljaa, miettien mikä olisi nyt parasta, sitten hän tuijotti punapartaista tiukasti silmiin mustilla silmillään ja tokaisi:
- Joskho sinulha himot heräshi ja halu oikheaan naisheen shen tytön hupakon jälkheen joka rieshanasi on tuvallashi.
Punapartainen röhähti hersyvään nauruun ja puristi naista tomerasti reidestä:

- Voi shinua Sumuski, et muutu eth, she on hyvä. Mutta kuule, kyllä pillu tekisi varmasti hyvää mutta jätämme toisheen kertaan. Me etsimme miestä täälthä päin.
Nainen katsoi miestä kysyvästi mitään sanomatta. Punapartainen jatkoi.
- Mhe etshimme miesthä, Vihi Vimmaa.
Hetken kuin mietittyään sanoi nainen, ettei ole koskaan kuullutkaan moista nimä ja lisäsi sitten miksi mies toisia kiinnostaa, onko se joku poro varas vaiko mikä?
- She melkhein tappoi minun serkkuni. Sitten se rosvosi Timon auton ja ajoi sen Syssan rotkhoon.

Siinä vaiheessa toinen seisovista miehistä, joka osoittautui Timoksi, yhtyi puheeseen:
- Ja se on teheny paljon muutakin pahhaa ja pahemppaakin. Se on kuuleman mukhaan tappanut ainakin kaksi miestä täällä Lapissa ja tiesh kuinkha monta etelässä mistä se on tänne karkhuun tullut.

Nainen kuunteli, uskomatta korviaan, suojeliko hän oikeasti jotain murhamiestä, ei hän sellaista kyllä tiennyt tekevänsä, toisaalta Toljander oli miehen tuonut hänen hoteisiin, siihen oli varmasti jotkin tietyt ja tärkeät syyt, jospa kaikki Eskosta oli vain huhuja.

Eskolla alkoi tulla tukalat oltavat arkussa laavun alla. Punapartainen istui hänestä noin metrin päässä. Hän ei arkusta nähnyt ketään mutta kuuli hyvin kaikkien puheet. Entä jos Sumuski päätäisikin antaa hänet noille miehille? Esko muisti hämärästi joitain noista tilanteista mistä miehet puhuivat mutta kaikki oli ollut lähinnä itsepuolustusta. Punapartaisen miehen serkku oli suoranaisesti haastanut hänet viinahöyryissään, oli kuullut, että etelästä on tullut joku tappelija, joka laittaa teuraaksi kaikki Lapin miehet.

Eskoa puistatti ajatus, siitä äärettömästä väkivallasta, mihin oli niin monta kertaa joutunut varsinkin kahden viimeisen vuoden aikana. Se valtava suru mikä ajoi häntä takaa, Liljan kuoleman jälkeen kalvoi häntä, raastoi sydäntä ja tuhosi mieltä. Jos häntä sanottiin hulluksi, niin sitä hän varmasti olikin ainakin jossain määrin. Mutta mikä auttaisi, hyppäisikö hän esiin ja antaisi noiden miesten tappaa hänet. Olisiko kuolema ratkaisu, vai siirto maanpäällisestä helvetistä tuonpuoleiseen helvettiin.

Kymmenet kirkolliset kuvat pyörähtivät hänen mielessään, ne useat paikat, jotka monien kaikkein pyhimmissä kuvasivat väärin toimineiden niiden niin sanottujen pahojen ihmisten ikuista kidutusta ja piinaa tulisessa helvetissä. Näin isot kirkon isät opettivat, näin he saarnasivat, tottele tai kärsi. Ja mikä oli osa tottelemista, mene siunattuun sotaan ja taistele tiesi taivaaseen, tapa protestanttina protestantti toisen maan katolisen katolinen naapuri maan luterilaisena luterilainen eri valtion. Eikö se ole helvetin aikaansaamista jo täällä, maan päällä? Ja vieläkö sitä jatkuu maan povessa tulisessa lovessa?

Tai sittenkö kas kummaa pääseekin maanpäällisestä helvetistä taivaan iloihin, tappamalla. Esko kelasi mitä oli tehnyt, ei hän saanut päähänsä, että oli tappanut kuin yhden miehen, se oli tilanne joko hän tai se mies, kyynel vierähti silmäkulmaan, kun tilanne palasi muistin sopukoista ja hän sai vaivoin pidäteltyä tyrskähtämistään parkuun. Hän tikisti naamaansa, silmiään huuliaan yhteen, pisaroita singahti pienistä rakosista ja kyyneleet maistuivat suussa. Hän saikuin saikin hillittyä itsensä ja pakottautui nyt kuuntelemaan mitä ulkopuolella tapahtuisi.

- Se mies, on sitten oikheasti vaarallinen, she piekshää naiset ja lapsetkin, jos ne tielle tulee. Tuumasi punapartainen istuskellen kaikessa rauhassa laavulla. Toiset olivat katselleet hieman ympärilleen. Toinen asettui takaisin laavun tuntumaan ja kaatoi itselleen toisen kupin kahvia, kysyi sitten muilta ottaako muut, voisi heittää muutaman puun hiillokselle ja keittää lisää. Kuski sanoi mielellään ottavansa ja niin mies viritti hieman tulta lisää. Timo ol nyt kiertänyt laavun takana olevan metsikön reunaan ja jatkoi siitä takaisin laavulle päin.

Juuri kun hän oli saapastelemassa laavun takaa, hän näki maassa jotain liikkuvaa.

Esko trilogian päätösteos kokoaa yhteen erinäisiä tapahtumia, joilla on ollut vaikutusta niin päähenkilöön läheisineen kuin myös globaalisti maailmaan. Maahan, jossa rauhan ja onnen etsiminen on kaikille tärkeällä sijalle mutta keinot sen saavuttamiseksi varsin monenmoiset, niin että heikommat jäävät usein ilman sitä.

Rakkaus on ja se tulee olemaan vaikuttava voima monessa, mutta mihin se jaksaa kantaa? Voittaako se nyt ja aina vai leijuuko pilven tavoin saavuttamattomiin? Saako Esko omat asiansa kuntoon vai tuhoaako hänet murhe tai vieraat ihmiset?

Teokset ovat olleet aiemmin erikoisia, viihteellisiä ja ajatuksia herättäviä, kuten myös tämä päätös osa. Oma maailman kuvani on myös laajentunut koska jotkin esiin tulevat ongelmakohdat ovat täyttä totta mutta visusti vaiettuja. Toisaalta, kirjasta löytyy myös toivon kipinä, johon jokainen voi tarttua. Tartu sinä kirjaan ja totea se itse.

T: Tuottaja Erik von Puuppola

(Osa 1 – Kaksoisolento ja osa 2 – Koukussa)

9 789528 008637